

difficultate, care luptă cu vitregia vremurilor, nu atât pentru a-și exercita profesia, cât pentru a-și împlini vocația. Actrița este fascinată de monologul aventurieri, pe care dorește să-l joace. Ambiguitatea situației, care constă dintr-un transfer bidirecțional de personalitate, este potențată de faptul că Silvia Codreanu interpretează ambele roluri.

Silvia Codreanu câștigă pariul în confruntarea cu adversitatea, iar regia fină și inventivă a lui Petru Ionescu contribuie nu puțin la reușita spectacolului. Prima apariție, excelent gradată, în care Alice iese ca din pământ, un spațiu chthonian, plin de gunoaie și sticle goale, este memorabilă. Alunecările repetate, pe planul înclinat, sugerează cu grație degingolada. Tranzițiile de la un personaj la altul sunt excelent realizate, păstrând granița dintre identitate și alteritate. Energia actriței irradiază mereu, umplând spațiul și zguduind spiritul, fie că se dezlănțuie vocal și gestual, fie că arde mocnit, ca într-un vas sub presiune. Silvia Codreanu are un bun instinct al interacțiunii cu spectatorii, știind exact cum să-i implice, până unde să meargă și când să se oprească. Scena mânării păpușilor, a dușului, finalul emoționant rămân pregnant în amintire.

Desigur, se simte că activitatea scenică a actriței este, de la un timp, intermitentă. Reacțiile publicului, seară de seară, comentariile mai mult sau mai puțin răutăcioase ale colegilor, observațiile câte unui regizor mai puțin complezent sunt esențiale pentru menținerea în formă, iar interpreta a fost, din nefericire, mult timp lipsită de toate acestea. De asemenea, așa observa că predilecția, mai mult sau mai puțin rezultată din constrângere, pentru recital, pentru *one-woman-show* riscă să-i diminueze, în timp, capacitatea de relaționare cu alți actori. Mari vedete ale teatrului ca Rachel sau Sarah Bernhardt au avut, și ele, o relație dificilă cu spațiul instituțional, pe care au rezolvat-o luându-și lumea în cap și dând recital după recital. Pentru Silvia Codreanu, o asemenea soluție nu ar fi nici fericită, nici realizabilă. De aceea, ne bucură receptivitatea prin care Teatrul Act a știut să o dovedească, găzduind un Act de aleasă cultură.

Teatrul Act din București – Alice, o piesă neterminată de Iosif Naghiu. Regia: Petru Ionescu. Interpretare: Silvia Codreanu. Data premierei: 26 martie 2010.

Nicolae PRELIPCEANU

O comedie spumoasă

Teatrul de Comedie pune în scenă și tragedii, în schimb comedia cucerește, rând pe rând, și celelalte teatre. Nu-i vorba, la „Nottara” nu **39 de trepte** după Hitchcock e prima comedie în curs, s-a jucat din nou și *Scandal la operă*. Când cu vârsta rotundă a lui Mircea Diaconu. **39 de trepte** nu este, de fapt, chiar după Hitchcock, asta e mai degrabă reclama care i se face spectacolului, pentru că, atât scenariul filmului, cât și piesa, au o sursă comună, un thriller de spionaj dinainte de Primul Război Mondial, de scriitorul englez John Buchan. De altfel, și ecranizări au fost mai multe după această carte de spionaj, dar se menționează numai Hitchcock, pentru că el e cel mai cunoscut ecranizator al romanului.

Petre Bokor a reușit un spectacol foarte animat, o comedie bufă, în care totul este luat în râs, toate prefabricatele literaturii de spionaj, cu agenți care-l urmăresc pe presupusul spion, cu scene imposibile altfel decât într-o parodie. Ce mai parodie s-ar putea face și după *007*, admitând că nu e o comedie mascată acest film, așa serios cum se pretinde!

Patru actori, Alexandru Jitea, Luminița Erga, Adrian Văncică și Alexandru Mike Gheorghiu, toți cu foarte clare calități pentru acest tip de comedie, joacă nu mai puțin de 40 de roluri, dacă n-am greșit eu numărătoarea. Desigur, ele se succed fulgerător, pentru că altfel ar trebui să stai în sală ore și ore, dacă fiecare ar avea conturul unui personaj măcar secundar. Dar așa, totul se rezolvă într-o oră și patruzeci de minute, timp în care, ca spectator, nu te plictisești deloc. Numai Alexandru Jitea are norocul să nu trebuiască să se tot schimbe, fiind de la un cap la altul același personaj, englezul *Richard Hannay*, în casa căruia este ucisă o presupusă spioană, motiv pentru care el trebuie să plece, să caute

Foto: Ciprian Duică

Alexandru JITEA și Luminița ERGA

un ins la care se referise ea și de aici toată seria de aventuri amețitoare, de apariții și dispariții, de travestiuri și schimbări de planuri. E un vârtej al hainelor, care se schimbă întâi în culise, pe urmă direct, pe scenă, ca să nu mai pierdem timp și spre hazul spectatorilor, al obiectelor, ușa care se tot deplasează, rama ferestrei luată în mână când de unul când de altul, într-o convenție descompusă în fața spectatorului, așa cum ar visa cei care urmăresc un spectacol de magie să li se deconspire metodele artistului de-acolo. Aici e simplu, prin aceste metode obții efecte comice nesperate altfel.

Deși cu aerul de comedie populară, *39 de trepte* bate cu câțiva pași mai departe, cum e chiar această descompunere a convenției, pentru un public puțin mai dus la teatru. Nedușii la teatru se vor mira, desigur, așa cum se întreabă „ei și?” cei care nu înțeleg poantele vreunui banc. Asta, firește, am uitat să vă spun, dacă vor fi atrași de Hitchcockul de pe afiș.

Ceea ce face farmecul acestui spectacol este aparența de libertate, de spontaneitate fără frontiere în jocul actorilor, deși, dacă te uiți mai atent, ei au de îndeplinit cu maximă rigoare o seamă de acțiuni foarte bine desenate, altfel totul putând să se ducă dracului, pentru că trecerea de la o situație la alta, de la un rol la altul e atât de rapidă și neașteptată, încât orice tempo pierdut ar duce la disonanțe ca la orchestrele proaste când unul cântă hăis și altul cea. Cu o scenografie minimă, care să se preteze tuturor isprăvilor celor patru actori, semnată de Nina Brumușilă, *39 de trepte* este un spectacol bine condus regizoral și excelent jucat de actori, care prinde la public și pesemne o să facă bună rețetă.

Teatrul „Nottara” – *39 de trepte*, o comedie după un film de Hitchcock, adaptare a romanului omonim al lui John Buchan de Patrick Barlow. Versiunea românească: Petre Bokor. Scenografia: Nina Brumușilă. Cu: Alexandru Jitea, Luminița Erga, Adrian Văncică, Alexandru Mike Gheorghiu. Un spectacol de Petre Bokor. Data premierei: 21 februarie 2010.